

wattpad SENSATION IMAGINATOR1D

YOLIO

AFTER *pred nami*

Internetová senzácia – miliarda prečítaní!

ANNA TODDOVÁ

ANNA TODDOVÁ

AFTER.
pred nami

Preložila Klára Kruteková

YOLi

Anna Todd
BEFORE US

Copyright © 2015 by Anna Todd
Translation © 2020 by Klára Kruteková
Cover design: zero-media.net, München
Cover Illustration: Fine Pic®, München
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Before Us (Gallery Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., New York 2015)
preložila Klára Kruteková.
Redigovala Andrea Vargovčíková.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. - YOLI, Bratislava,
v roku 2020 ako svoju 1 573. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, a. s., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7036-7

Prvá část

PRED NAMI

Ako malý chlapec sníval o tom, čo z neho bude, keď vyrastie. Možno policajt alebo učiteľ. Mamin kamarát Vance sa živil čítaním kníh. To vyzeralo zábavne. Tento chlapec si však nebol istý svojimi schopnosťami – neoplýval žiadnym talentom. Nevedel spievať ako spolužiačka Joss, nedokázal spočítavať a odpočítavať veľké čísla ako Angela a na rozdiel od zabávača Calvina v triede plnej detí sotva prehovoril. Jediné, čo ho bavilo, bolo obracať stranu za stranou v knihách a čítať. Vždy čakal na Vancea, že mu nejaké prinesie: jednu za týždeň, niekedy aj viac, inokedy menej. Stávalo sa aj to, že sa neukázal, vtedy sa chlapec nudil a dookola čítal obchytané obľúbené diela. Naučil sa však veriť tomu, že ten milý chlapík sa vždy ukáže s knihou v ruke.

Chlapec rástol a bol čoraz múdrejší, dva a pol centimetra a jedna kniha za dva týždne.

Rodičia sa menili s ročnými obdobiami. Otec bol čoraz hlučnejší a nedbanlivejší a mama zas čoraz unavenejšia. A po nociach vzlykala čoraz hlasnejšie. Steny malého domu nasiakli tabakom. A istota, že z kuchynského drezu bude kypieť špinavý riad, sa rovnala tej, že otcov dych bude smrdieť po škótskej. Ako mesiace ubiehali, niekedy úplne zabúdala na to, ako otec vyzerá.

Vance k nim zašiel častejšie a chlapec si ani nevšimol, kedy sa mamine nočné vzlyky zmenili. V tom čase si našiel aj kamarátov. Teda jedného. Ten sa však odsťahoval a chlapec sa neunúval nájsť si nových. Mal pocit, že ich nepotrebuje. Samota mu neprekážala.

Jednej noci prišiel muž a hlboko v jeho vnútri sa niečo zmenilo. Pohľad na to, ako sa mama mení, ho zocelil. Čím väčší sa mu otec odcudzoval, tým väčší bol chlapcov hnev. Čoskoro sa otec prestal potácať do malého domu úplne. Zmizol a chlapcovi sa uľavilo. Už žiadna škótska, rozbitý nábytok a diery v stenách. Ostal po ňom iba chlapec bez otca a poloprázdne škatuľky od cigariet v obývačke.

Chlapec nenávidel chuť po cigaretách v ústach, zbožňoval však pocit, keď mu dym napíňal pľúca a kradol dych. Vyfajčil všetky, čo zostali, a potom si kúpil ďalšie. Našiel si kamarátov. Ak možno partiu rebelov a delikventov, ktorí len vyrábajú problémy, tak nazvať. Býval vonku do neskorej noci a neškodné klamstvá a žartíky namosúrených chlapcov prerastali do závažných zločinov. Všetci vedeli, že je to zlé – ba viac než to –, ale nahovárali si, že sa len zabávajú. Nemohli poprieť, že sa im páči nával adrenalínu, ktorý pri tom cítili. Po každej dievčenskej nevinnosti, ktorej sa zmocnili, rástla ich arogancia a nenásytnosť a zmenšovali sa zábrany.

Chlapec bol spomedzi nich najmäkší, no už stratil všetky ideály a prestal snívať o tom, že sa stane hasičom alebo učiteľom. Vybudoval si veľmi netypický vzťah k ženám. Túžil po ich dotykoch, ale bránil sa emóciám a putám. To sa týkalo aj jeho mamy, prestal jej hovoriť, že ju má rád. Už sa s ňou ani poriadne nevidal. Väčšinu času trávil na ulici a ich dom predstavoval iba miesto, kde sa občas objavil balík s jeho menom. Pod Vanceovým menom bola načmáraná washingtonská adresa.

Aj Vance ho opustil.

Chlapec sa dievčatám páčil. Lepili sa naňho, zabárali mu dlhé nechty do ramien, kým na nich ležal, bozkával ich a preťahoval. Po sexe väčšina z nich túžila po objatiach, on ich však odstrkoval, neunúval sa pohladíť ich a jemne pobozkať na pokožku. Zvyčajne sa zdvihol skôr, než lapili dych. Dni trávil omámený a noci ešte omámenejší. Postával s kamošmi za obchodom s alkoholom alebo v obchode Markovho otca a mrhal životom. Obchádzal obchody s alkoholom, nakrúcal pornovideá, ponížoval naivné dievčatá. Už sa nezmohol na nijakú emóciu okrem arogancie a hnevu.

Mame už došla trpezlivosť. Minuli sa peniaze aj jej ochota ustavične riešiť následky jeho deštruktívneho správania. Otcovi ponúkli prácu na univerzite v Spojených štátoch. Vo Washingtone. V rovnakom štáte, v akom býval Vance, dokonca v rovnakom meste. Dobrý muž a zlý muž znovu na tom istom mieste.

Mama netušila, že si vypočul jej telefonát otcovi, vraj ho za ním pošle. Starec očividne skoncoval s pitím, hoci chlapec si nebol istý, ako je to možné. Nikdy si ničím nebol istý. Otec mal aj priateľku, milú ženu, na ktorú chlapec žiarlil. Videla len jeho dobrú stránku. Mohla si užívať jeho triezve večery a milé slová, ktoré on nikdy nepočul.

Keď dorazil na univerzitu, presťahoval sa do domu bratstva, mimo dosahu otca. I keď sa mu tam nepáčilo, po presťahovaní škatúl do veľkej izby, ktorá bude len jeho, sa mu uľavilo. Izba bola dvakrát väčšia než jeho izba v Hampsteade. V stenách ani stopy po dierach, v kúpeľni nevyliezali chrobáky z umývadla. A konečne mal miesto aj na knihy.

Spočiatku sa s nikým nebavil, nehľadal si kamarátov. Jeho skupinka sa rozrastala pomaly a spolu s ňou znovu upadol do temnoty.

Tak ďaleko od domova stretol Marka, svoje „dvojča“, preto si začal myslieť, že to tak jednoducho má byť. Zmieril sa s tým, že naveky bude sám. Mal talent na zraňovanie ľudí, spôsobovanie škôd. Ublížil ďalšiemu dievčaťu, tak ako tomu predtým, prehánala sa ním rovnaká divoká smršť a hrozila, že mu zničí život. Začal piť tak, ako pil jeho otec, stal sa z neho ten najhorší pokrytec.

Ale bolo mu to jedno, otupel a priatelia mu pomáhali ignorovať fakt, že nemá v živote nič skutočné.

Na ničom mu nezáležalo.

Ani na dievčatách, ktoré sa mu snažili preniknúť pod kožu.

Natalie

Keď stretol tmavovlasé, modrooké dievča, vedel, že sa v jeho živote objavila preto, aby ho otestovala novým spôsobom. Bola milá, najlaskavejšia duša, akú kedy stretol... a bola doňho zbláznená.

Vytrhol to naivné dievča z jej usporiadaného, nepoškvrneného sveta, zmietol ju na lopatku na smeti a odhodil do temného, krutého sveta, ktorý bol pre ňu úplne neznámy. Jeho bezohľadnosť z nej urobila vyvrheľa, najprv ju vyhnali z cirkvi, potom z rodiny. Klebety ju nešetřili, putovali od jednej ženy stískajúcej Bibliu k druhej. Jej rodina sa nezachovala o nič lepšie. Už jej neostal nik a mylne sa domnievala, že on bude pre ňu niečím viac než tým, čím bol schopný byť.

To, čo urobil, bola pre jeho matku posledná kvapka. Poslala ho za otcom do Ameriky, štátu Washington. Správanie k Natalie ho vyhnalo z rodného Londýna. Samota, ktorá ho dovtedy trápila, ho nakoniec dostihla aj v skutočnom živote.

Kostol v ten deň praskal vo švíkoch, množstvo ľudí prišlo velebiť Pána aj v horúce júlové popoludnie. Každý týždeň prichádzali rovnakí ľudia, ktorých som už poznala po mene. Moja rodina žila na tomto malom Ježišovom miestečku ako smotánka. Moja mladšia sestra Cecily sedela vedľa mňa v prvom rade a štipkala olupujúcu sa drevenú lavicu. Náš kostol dostal grant na renováciu interiéru a naša mládežnícka skupina zbierala materiál darovaný

miestnou komunitou. Tento týždeň sme mali za úlohu vypýtať od miestnych farby a lavičky natrieť. Mala som po večeroch obchádzať železiarstva a žiadať o sponzorské.

Pocit márnosti, ktorý sa ma pri tejto úlohe zmocňoval, potvrdilo jemné puknutie, a keď som sa obzrela, zbadala som, že Cecily odtrhla kúsok drievka z lavice. Naružovo nalakované nechty jej ladili s mašľou v tmavohnedých vlasoch, vzhľad sladkého dievčatka však nekorešpondoval s jej povahou kazisveta.

„Cecily, budúci týždeň tie lavičky opravujeme. Nerob to, prosím ťa.“ Jemne som jej chytila rúčky do dlaní a ona našpúlila pery. „Môžeš nám pomáhať namaľovať ich, aby boli znovu krásne. Chceš nám pomôcť, však?“ usmiala som sa na ňu. Obdarovala ma chutným bezzubým úsmevom a prikývla. Kučery sa jej hýbali spolu s hlavou a mama bola hrdá na to, čo ráno vykúzlila žehličkou na vlasy.

Pastor už takmer skončil s kázňou a moji rodičia ruka v ruke sledovali dianie pred nami. V hlave mi vírili slová o hriechu a utrpení. Na krk mi vystúpili kropaje potu a pustili sa mi dolu chrbtom. Bolo tu tak teplo, že aj mame sa už leskla tvár a pod očami sa jej černeli ťlaky od maskary. Mal to byť posledný útrpný týždeň bez klimatizácie. A keby predsa len nie, bola som odhodlaná predstierať chorobu, aby som sa tejto spare nabudúce vyhla.

Na konci omše mama vstala a šla na kus reči s pastorovou manželkou. Mama ju zbožňovala – na môj vkus až priveľmi. Pauline, prvá dáma nášho kostola, bola tvrdá žena s nedostatkom empatie voči iným, takže som chápala, prečo mama k nej tak vzhliada.

Zamávala som na Thomasa, jediného chlapca v našej mládežníckej skupine. S rodinou sa zaradili do davu ľudí vychádzajúcich z kostola a cestou mi odkýval. Pripravená vyjsť na vzduch som sa postavila a utrela si spotené dlane do bledomodrých šiat.

„Vezmeš Cecily do auta?“ požiadal ma otec s potmehúdsnym úsmevom.

Mienil skrátit' mamino klábosenie, ako každú nedeľu. Patrila k ženám, ktorým sa nezastaví jazyk aj dlho po tom, čo sa už minimálne trikrát rozlúčili.

Toto som po nej nezdedila. Podala som sa skôr na otca, ktorý vyslovil iba pár slov, no tie mali váhu. Vedela som, že bol z toho nadšený. Zdedila som jeho miernu povahu, tmavé vlasy a bledomodré oči (najočividnejšiu črtu) aj výšku. Teda skôr opak. Obaja meriame sotva stošesťdesiatpäť centimetrov, hoci otec je odo mňa o trošičku vyšší. Mama sa nám smiala, pretože Cecily nás určite prerastie už v desiatich rokoch.

Prikývla som a chytila sestru za ruku. Kráčala rýchlejšie než ja, roztopašne sa predierala cez zvyšok davu. Miernila by som ju, no otočila sa ku mne a obdarila ma tým najväčším úsmevom. Neodolala som a rozbehla sa s ňou. Zbehli sme po schodoch na trávnik. Cecily sa vyhla staršiemu páru a ja som sa schuti zasmiala, keď zapíšťala a len tak-tak nevrazila do Tylera Kentona, najhlúpejšieho chalana v kostole. Bežala som čoraz rýchlejšie po ostrom slnku a pľúca mi vyplnil ťažký vzduch. Hnala som sa za ňou, kým sa nepotkla na trávniku. Klesla som na kolená k nej, aby som skontrolovala, či je v poriadku. Odhrnula som jej vlasy z tváre a naklonila sa k nej. Vlhké oči sľubovali slzavý výbuch, spodná pera sa jej chvela.

„Moje šaty...“ Rúčkami si tľapkala po fľakoch od trávy na bielych šatách. „Sú zničené!“ Zaborila si tvár do špinavých dlaní. Odťahla som jej ich.

Usmiala som sa a nežne sa jej prihovorila: „Nie sú zničené. To sa vyperie, miláčik.“

Palcom som jej utrela slzu na líci. Smrkla. Ešte som ju nepresvedčila.

„To sa stáva, mne sa to stalo aspoň tridsaťkrát,“ uisťovala som ju, aj keď to nebola pravda.

Zdvihla kútiky úst, márne bojujúc s úsmevom. „Nestalo,“ odhalila svoju malú lož. Objala som ju a postavila na nohy. Pohľadom som jej skĺzla po bledých rúčkach, či som nič neprehliadla,

a odvieďla ju na parkovisko. Už sa k nám blížili rodičia, otec teda úspešne stopol mamino klebetenie.

Cestou domov som sedela na zadnom sedadle vedľa Cecily, ktorá si kreslila malé motýle do obľúbenej maľovanky, zatiaľ čo otec s mamou rozoberali problém s medvedíkmi čistotnými v našich smetiakoch. Otec zaparkoval na príjazdovej ceste, no nechal motor bežať. Cecily mi vlepila pusku na líce a zliezla zo sedadla. Aj ja som vystúpila z auta, objala mamu a dostala od otca pusku na líce, potom som si sadla na miesto vodiča.

„Dávaj si pozor, chrobáčik. Keď je takto pekne, vonku je ľudí ako mravcov,“ povedal mi otec. Zatielnil si oči prižmúrené pred slnkom. Už dlho sme tu v Hampsteade nemali taký slnečný deň. Teplo už bolo, ale slnko sa až doteraz skrývalo. Prikývla som a sľúbila mu, že budem opatrná.

Rádio som preladila až v susednej štvrti. Pridala som hlasitosť, a kým som dorazila do centra mesta, odspievala som každú pieseň. Mojm cieľom bolo získať tri plechovky farby z každého z troch obchodov, ktoré navštívim. Uspokojila by som sa aj s jednou z každého, ale cieľom boli tri, aby nám farba vystačila.

Najprv som zamierila do Markových farieb a lakov, ktoré sú známe najnižšími cenami v meste. Mark, majiteľ obchodu, tu mal dobrú povest, preto som sa tešila, že sa s ním zoznámim. Zaparkovala som na takmer prázdnom parkovisku, stálo tu iba červené auto a minivan. Budova z drevených dosiek a nestabilného sadrokartónu už čosi zažila. Tabuľa s nápisom nad obchodom sa pokrútila, písmeno M bolo sotva čitateľné. Keď som otvorila drevené dvere, zavrzgali a zacinkal zvonček. Z kartónovej škatule zoskočila mačka a pristála rovno predo mnou. Potľapkala som chlpatú guľôčku a zamierila k pokladnici.

Zvnútra pôsobil obchod rovnako neupraveno ako zvonka. Spočiatku som si ani nevšimla, že za pokladnicou sedí chlapec. Preto som sa trochu naľakala, keď som ho zbadala. Bol vysoký, širokoplec. Vyzeral, akoby roky športoval.

„Mark...“ ozvala som sa a zarazila, lebo som nepoznala jeho priezvisko. Všetci ho volali len Mark.

„To som ja,“ zaznel hlas spoza vyšportovaného chalana. Naklonila som sa a všimla si druhého chlapca na stoličke za pultom, tento bol celý v čiernom, oveľa útlejšej postavy než ten prvý, tmavé vlasy mu trčali na všetky strany a lepili sa mu na čelo. Opálenú pokožku na rukách mu pokrývali čierne obrázky.

Tetovania veľmi neobľubujem, no nesúdila som ho, skôr mi napadlo, že toto leto je opálený každý okrem mňa.

„Nie je, ja som Mark,“ ozval sa tretí hlas. Pri prvom chalano- vi sa objavil tretí strednej výšky, chudý, s nakrátko vystrihanými vlasmi. „Ale Mark junior. Ak hľadáš môjho otca, dnes tu nie je.“

Aj tretí chalan bol potetovaný, obrázky však pôsobili kompak- nejšie než u strapatého chalana, a v obočí mal pírsing. Kedysi som sa rodičov opýtala, či si môžem dať pírsing do pupka. Doteraz sa smejem, keď si vybavím ich zhrozený výraz.

„On je ten lepší z Markov,“ vyslovil hrubým hlasom strapa- tý chalan a usmial sa. Na lícach mu nabehli dve krásne hlboké jamky.

Zasmiala som sa, predpokladala som, že je to na míle ďaleko od pravdy. „O tom pochybujem,“ podpichla som ho. Všetci traja sa zasmiali a Mark junior vykročil s úsmevom na perách.

Chalan na stoličke vstal. Vďaka výške pôsobil ohromujúco. Za- stal predo mnou. Bol veľmi príťažlivý. Ostré lícne kosti, tmavé mi- halnice, široké obočie. Úzky nos a bledoružové pery. Zízala som naňho a on na mňa.

„Hľadáš otca z nejakého konkrétneho dôvodu?“ opýtal sa ma Mark.

Keď som neodpovedala hneď, Mark a športovec sa obzreli na kamaráta.

Rýchlo som sa spamätala a trochu zahanbená, že ma prichy- tilí zízať, som začala odriekať pripravený prejav: „Som z hamp- steadskej baptistickej cirkvi a chcela by som vás poprosiť, či by ste

neprispeli nejakými farbami. Opravujeme kostol a potrebujeme sponzorov...“

Zmĺkla som, pretože ten príťažlivý s ružovými perami niečo pošepkal svojim kamarátom. Potom sa všetci traja otočili ku mne s úsmevom na perách.

Mark prehovoril ako prvý: „Samozrejme, že to pre teba urobíme.“

Jeho úsmev mi z neznámeho dôvodu pripadal trochu úlisný. Opätovala som mu ho a začala ďakovať.

Otočil sa ku kamarátovi s obrovskou loďou vytetovanou na bicepse. „Hardin, koľko plechoviek farby tam máme?“

Hardin? Zvláštne meno. Také som ešte nepočula.

Čierny rukáv sotva zakryl Hardinovi vrchnú polovicu vytetovanej lode. Bola veľmi pekne vypracovaná, detaily a tieňovanie sa skutočne vydarili. Keď som sa mu pozrela do tváre a na chvíľu sa mu pohľadom pristavila na perách, do líc mi vystúpila horúčava. Civel na mňa a všimol si, ako detailne mu skúmam tvár. Mark a Hardin sa na seba pozreli, no ich tichý rozhovor som nedokázala rozlúštiť.

„Máme návrh,“ ozval sa Mark a kývol na Hardina.

Vzbudilo to môj záujem. Hardin vyzeral zábavný – trochu zvláštny, ale zatiaľ sa mi pozdával. „Aký?“ Omotala som si prameň vlasov okolo prsta a čakala. Hardin nespúšťal zo mňa zrak. Vycítila som, že v ňom niečo je. Premohla ma zvedavosť, rada by som spoznala chlapca, ktorý sa tak veľmi snaží pôsobiť drsne. Myklo ma pri predstave, ako by reagovali rodičia, keby som ho priviedla domov. Mama považuje tetovanie za diabolské, ale ja neviem. Niežeby sa mi páčili, na druhej strane, je to forma sebaujedenia a v tom je nepochybne krása.

Mark sa poškríbal po oholenej brade. „Ak pôjdeš s mojím kamarátom Hardinom dvakrát na rande, dám ti desať plechoviek farby.“

Pozrela som sa na Hardina, ktorý si ma obzeral s úškrnom na perách. Veľmi pekných perách. Jeho trochu ženské črty ho robili

ešte príťažlivejším než čierne oblečenie a strapaté vlasy. Toto si šepkali? Žeby som sa Hardinovi páčila?

Kým som nad tým návrhom premýšľala, Mark zvýšil stávkku: „Akejkolvek farby. Ktorúkoľvek si vyberieš. Desať plechoviek.“

Obchodovanie mal v krvi.

Tľoskla som jazykom. „Iba raz,“ vyjednávala som.

Hardin sa zasmial, ohryzok na krku mu nadskočil a na lícach mu nabehli jamky. Okej, bol sexi, veľmi sexi. Ako to, že som si to nevšimla, len čo som vošla do obchodu? Tak som sa sústredila na to, že musím zohnať farbu, že som si ani nevšimla, ako mu v umelom svetle predajne žiaria zelené oči.

„Jedno rande môže byť.“ Hardin si strčil ruky do vreciek a Mark sa pozrel na chalana s ježkom na hlave.

Spokojná so svojimi vyjednávacími schopnosťami som s úsmevom vymenovala farby, ktoré potrebujem na lavice, steny a schody, pričom som skrývala, že som celá natešená z rande s Hardinom, zdržanlivým, strapatým chalanom, ktorý je taký nevinný a plachý, že je ochotný vymeniť desať plechoviek farby za jedno rande.

Molly

V detstve mu mama rozprávala príbehy o nebezpečných dievčatách. Čím neprijemnejšie sa dievča k tebe správa, čím ďalej od teba uteká, tým viac ťa má rado. Musíš oň bojovať, tak učia mladých chlapcov.

Lenže keď títo dotieraví chlapci vyrastú, zistia, že ak sa dievča tvári, že ho nemá rado, je to jednoducho preto, lebo ho naozaj nemá rado. Toto dievča vyrastalo bez ženy, ktorá by mu ukázala, aké má byť. Mama snívala o veľkolepejšom živote, aký mohla sama sebe ponúknuť, a dievča sa naučilo, ako sa majú muži správať, z toho, čo okolo seba videlo.

Ako rástlo, rýchlo si osvojilo pravidlá hry a excelovalo v nej.

Zabočila som do tmavej uličky a potiahla si šaty nižšie. Vzápätí sieťovaný materiál zapraskal. V duchu som zanaďavala, že to znovu robím. Vybrala som sa vlakom do centra v nádeji, že dosiahnem... *niečo*.

Nebola som si úplne istá čo, ale ten pocit ma už nesmierne unavoval. Prázdnota vás prinúti robiť veci, o ktorých sa vám nesnívalo ani v najhoršom sne, a toto bol jediný spôsob, ako som vedela zaplniť tú sakramentskú dieru vo svojom vnútri. Uspokojenie prichádzalo a odchádzalo len vtedy, keď na mňa muži túžobne pozerali. Nárokovali si na moje telo, keďže som sa naschvál obliekala zvodne. Boli nechutní a mýlili sa, ale ja som ich v tom správaní pod-

porovala žmurknutím oka. Hanblivý úsmev venovaný osamelému mužovi dokáže divy.

Od potreby takejto pozornosti sa mi dvíhal žalúdok. Nebola to iba vnútorná bolesť, ale spaľujúca agónia.

Zašla som za ďalší roh a priblížilo sa ku mne čierne auto. Obzrela som sa vo chvíli, keď muž spomalil, aby si ma obzrel. Bolo už tma a táto kľukatá ulička sa nachádzala za jednou z najbohatších štvrtí Philadelphie. Na tejto uličke sa nachádzali zadné vchody do obchodov, ktoré lemovali ulice.

Z Main Line kričalo priveľa peňazí a primálo veselosti.

„Chceš sa previezť?“ prihovril sa mi muž po tom, čo s tichým zabzučaním otvoril elektrické okienko. Tvár mal jemne vráskavú a prešedivené pieskové vlasy starostlivo rozdelené na cestičku a začesané nabok. Mal očarujúci úsmev a na svoj vek vyzeral dobre, no v hlave mi znel ten istý varovný hlas ako každý víkend, keď som z neznámeho dôvodu absolvovala zombie obchádzku ulicami. Milý úsmev bol rovnako falošný ako moja chanelka. Za jeho úsmevom sa skrývali peniaze. Teraz som to už vedela. Muži v čiernych autách, ligotajúcich sa vo svite mesiaca, majú peniaze, ale nie svedomie. Ich ženy s nimi nespali už týždne – ba mesiace – a oni hľadajú v uliciach pozornosť, o ktorú ich obrali.

Ale ja o jeho peniaze nestojím. Moji rodičia ich majú dosť.

„Nie som prostitútka, ty chorý bastard!“ Kopla som mu čižmou na platforme do toho hlúpeho nablýskaného auta. Všimla som si obrúčku na jeho prste.

Neušlo mu to a rýchlo strčil ruku pod volant. Idiot.

„Pekný pokus. Choď domov za manželkou – výhovorka ti už určite čoskoro vyprší.“

Zvrtla som sa a odkráčala. Niečo mi povedal, no vzdialenosť utlmila jeho slová a odniesla ich preč do noci, určite do nejakej tmavej uličky. Ani som sa neobzrela.

Cesta bola takmer prázdna, keďže už bolo po deviatej pondelok večer. V oknách budov sa tlmene svietilo, vládol tu pokoj a ticho.

Minula som reštauráciu, z jej strechy stúpala dym a do nosa mi udrela vôňa dreveného uhlia. Úžasná vôňa mi pripomenula opekačky na dvore s Curtisovou rodinou, keď som bola mladšia. Vtedy pre mňa predstavovali druhú rodinu.

Odohnala som tú myšlienku a opätovala úsmev žene v stredných rokoch v zástere a s kuchárskou čiapkou, ktorá vyšla zo zadného vchodu do reštaurácie. V tme prebleskol oheň zo zapaľovača. Potiahla si z cigarety a ja som sa znovu usmiala.

„Dávaj si pozor, dievča,“ zachripela varovne.

„Vždy si dávam pozor,“ odvetila som s úsmevom a mávla rukou. Z cigarety sa vinul pásik dymu a červené svetlo na jej konci pukalo v nočnom tichu. O chvíľu ju odhodila na zem a hlasno ju pridusila.

Kráčala som ďalej, bolo čoraz chladnejšie. Minulo ma ďalšie auto a ja som sa uhla nabok. Bolo čierne... znovu som sa naň pozrela. Rovnako čierne a nablýskané ako to prvé. Keď auto spomali a pod pneumatikami zachrapčali smeti porozhadzované po uličke, na chrbte mi naskočili zimomriavky.

Pridala som do kroku a vybrala sa poza smetné koše, aby som získala čo najväčší odstup. Zrýchlila som a prešla o niečo ďalej.

Neviem, prečo som v ten večer bola taká paranoidná, veď som sa takto prechádzala takmer každý víkend. Obliekla som si niečo škaredé a zahaľujúce, pobozkala otca na líce a vypýtala si peniaze na vlak. Zamračil sa na mňa, vraj trávim priveľa času osamote, a musím to prekonať, inak mi život pretečie pomedzi prsty. Keby to bolo také ľahké, nemusela by som sa prezliekať do týchto šiat alebo si strkať to zahaľujúce šatstvo do kabelky, aby som sa cestou domov doň prezliekla.

Prekonaj to. Ako keby to bolo také ľahké.

„Molly, máš len sedemnášť, musíš sa vrátiť do skutočného života, inak sa pripravíš o najlepšie roky,“ hovorieval mi.

Ak sú toto najlepšie roky môjho života, nevidím zmysel v tom, aby som žila čo i len o deň dlhšie.